

πάνας. Πέρασα όλο μου τὸ πρωϊνὸ στὸς ἀγρούς, κρύβοντας πὸν πόνο μου μέσα στὰ στάχυα κι' ὄλας τὶς ἡμέρες πού ἀκολούθησαν ἔκανα τὸ ἴδιο καί καταριώμουνα τὸν ἀπαισιο ξένο, πού μοῦχε χαλάσει τὴν εὐτυχία μου.

Σ' ἔβλεπα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μοναχικοὺς περιπάτους μου, μοῦ ἔτυχε μιά μέρα νὰ συναντήσω τὸν δέ Στελάκι, πού ἔκανε κι' αὐτὸς τὸν ἴδιο περίπατο, μὰ δὲν ἦταν μόνος. Τὸν συνόδευε ἡ κόρη του φαρμακοποιοῦ, τὴν ὁποία κρατοῦσε σφιχτὰ ἀγκαλιασμένη. Σὲ μιά στιγμή μάλιστα τοὺς εἶδα νὰ σταματοῦν καὶ νὰ φιλοῦνται μὲ πάθος.

Μὰ τὸ μικρὸ μου μυαλὸ δὲν εἶχα καταλάβει καλὰ τὴ σημασία αὐτοῦ τοῦ φιλοῦ, μὰ κάτι μοῦ ἔλεγε μέσα μου πὼς αὐτὸ τὸ πράγμα θάταν κάτι πολὺ γλυκὸ, μιά μεγάλη εὐτυχία, πού δὲν ἦτανε γιὰ μένα.

— Ἀκουσε, Σούζη, ἔλεγα μιά ὥρα ἀργότερα στὴ μικρὴ μου φίλη, ὅταν μεγαλώσω θὰ μοιάσω τοῦ κ. δέ Στελάκι θὰ περπατῶ κι' ἐγὼ μὲ ὀμορφα κορίτσια καὶ θὰ τὰ φιλῶ.

Ἡ Σούζη μ' ἐκύτταξε καὶ τὰ μεγάλα της μάτια ἀνοιξαν μὲ ἀπορία. Μοῦ ζήτησε ἐξηγήσεις καὶ τῆς εἶπα τότε πὼς εἶχα ἰσθί τὸν κομψὸ ἱππότη της νὰ φιλή τὴν κόρη του φαρμακοποιοῦ. Εἶδα τότε μιά σύσπαισι στὰ παιδιαστικά χεῖλη της, ὄλο τὸ προσωπικό της ἔπῃρε μιά ἔκφρασι κακιά καὶ τὴν ἄκουσα νὰ μὲ διαβεβαίωνη μ' ἕλη της τὴ δύναμι πὼς αὐτὸ ποῦλεγα δὲν μποροῦσε νάταν ἀλήθεια, κι' ἐπειδὴ ἐγὼ ἐπέμενα, ἡ Σούζη ἀρχισε τὰ κλάμματα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἐπῆγα στὸ σπίτι της νὰ τὴν δῶ, βρήκα ὄλους τοὺς δικούς της ἀνάστατους. Ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια μοῦπε ὅτι εἶχαν βρῆ «τὴ μικρὴ κυρία» ἀνάσθητη, στὴ μέση τοῦ μεγάλου δρόμου.

Βρέθηκε μπρὸς στὸ ἀμάξι ποῦχε μέσα τὸν κ. δέ Στελάκι, μοῦ ἐξήγησε. Ὁ ἄιμαζὰς τὴν ἐπάτησε, τὴν ἀφῆσε ἀνάσθητη κι' ἔφυγε γιὰ νὰ μὴ τὸν πιάσουν. Λές καὶ τῶκα με ἐπίτηδες ἡ μικρούλα μας νὰ περῆ μπρὸς στὸ ἄλογο...

Θυμᾶμαι πὼς ὅτε κἂν ζήτησα νὰ εἰδῶ τὴν μικρὴ Σούζη. Ἐφῆσα σπῆτι μουλαχανισμένος. Τὸ βράδυ ἄκουσα τὴ μητέρα μου νὰ λέη πὼς ἡ μικρὴ «τὴν εἶχε πολὺ φθηνὰ γλυτῶσει» μ' ἕνα-δουὸ μῶλωτες στὰ πόδια.

Ὁ νεαρὸς δέ Στελάκι πῆγανε ὡστόσο κάθε μέρα κι' ἔβλεπε τὴ Σούζη κι' ἔμενε ἀρκετὲς ὧρες μαζί της, φέρνοντάς της πότε μπουτόνια καὶ πότε λουλούδια. Ἡ καμαρούλα της εἶνε μεταβλήθη σὲ ἀνοσκήπιο: Πασχαλιές, μαργαριτε, κρίνοι, θιόλες, ὄλα τὰ λουλούδια πού ἀγαποῦσε. Ὑψηλὰ τοποθετημένα παπτοῦ: Στόν κομψὸ, ἐστὴν τουαλέττα, σὸ τζάκι, σὸ τραπέζι. Κάθε φορὰ πού ἐπῆγαν νὰ σωτήσω πὼς ἦταν ἡ Σούζη, τὴν γύριεκα μέσα σ' αὐτὸ τὸν ἀνοσκόλιστο παπᾶδοσ καὶ τότε τὴν παραμοῦσα καὶ μὲ Νεράτσια «οἶ παραμυθιοῦ.

Ἄν ἔγιναι τὴν ὥρα πού πῆγαν νὰ εἶνε ἐκεῖ κι' ὁ δέ Στελάκι, ἔβλεπα τὸ προσωπάκι τῆς Σούζη πολὺ φητισμένο. Γελοῖοσε ὀκλήκρο, τὰ ματάκια της ἔλαμπαν, καὶ τὸ στομάκι της δὲν ἔκλινε καθόλου. Μὰ ἂν τὴν γύριεκα ἰόννη, μὲ δυσκολία σῖνοιγε τὸ στόμα της νὰ πῆ μιά-δουὸ λέξεις καὶ τὰ ματάκια της ἦσαν λυπημένα.

Ὅταν ἐθάσε τέλος ἡ μέρα πού θάφαινε ὁ δέ Στελάκι, ἡ Σούζη ἴππορεσε καὶ κατέβηκε στὸν κῆπο γιὰ νὰ τὸν σινωδέσθῃ. Τοὺς εἶδα τότε νὰ παρῶνιν μιά πόξα ἀνάλογη μ' ἐκείνην τῆς κόρης του φαρμακοποιοῦ, μόνον πού τὸ φίλι τὸ δικό τους ἦταν πὸ παρατεταμένο καὶ ἡ Σούζη εἶχε κρεμσῶ ἡ ὀδόκληρη σὸν λαϊνὸ τὸ νῆου. Μαζάσανε τόσο κανᾶ αὐτὸ, ὥστε πῆρα κι' ἐκρύβοντο σὲ μιά γωνία τοῦ περιβολοῦ μας κι' ἐκεῖ ἔκλαψα μὲ λυγμοῦς.

Τοῦ κἂκου προσηπόρεσα νὰ ἀκέπτωμαι πὼς ὁ δέ Στελάκι ἔβρισκε καὶ θὰ ξαναῖναι πάλι μόνος μὲ τὴν μικρὴ μου φίλη. Κάτι εἶχε σπάσει μέσα μου, κάτι εἶχε σθῆσει... Ἐβνοῖοθα πὼς ὄλα εἶναι τελειώσι μὲ τὴ Σούζη... Δὲν ἦταν πειρὰ κάτι πού ἀνῆκε ἀπῆκλειστικά σὲ μένα... Ὅλες της ἡ σκέψεις ἀνῆ...

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΑΧΥΤΗΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Δυὸ ἀρχιφεῦτες συζητοῦν γιὰ τὴν ταχύτητα τῶν τραινῶν.

— Στὴν Ἄγγλα, λέει ὁ ἕνας, τὰ τραινὰ τρέχουν σάν θολιές. Ἔτσι, ὅταν ἀναχωρῶ ἀπὸ τὸ Λονδίνο γιὰ τὸ Ἐδιμβούργο, τὴν πρωτεύουσα τῆς Σκωτίας, ἐγκαθίσταμαι ἀμέσως μὲς στὸ βαγκόν-ρεστωρᾶν καὶ ἀρχίζω νὰ γεμιατίζω. Μόλις βιοσε τελειώσω τὸ γεῦμα μου, τὸ τραινὸ σταματᾶ καὶ ἀκούω τὸν σταθμάρχη νὰ φωνάζη: — «Ἐδιμβούργον! Ἐδιμβούργον!»

— Τί νὰ σοῦ κάνα, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Εἶσαι ἄτυχος. Τὰ τραινὰ τὰ δικά μου, στὴ Γαλλία, τρέχουν γρηγορότερα. Ἔτσι, ὅταν κῆποτε ταξίδευα μὲ τὴν ταχεία Παρισίω-Μασσαλίας, μόλις πῆκα στὸ διαμέρισμά μου καὶ πῆρα θέσι, ἀναπα ἔνα ταϊγάρο...

— Καταλαβαίνω, μουρμούρισε ὁ Ἄγγλος. Τὸ ταϊγάρο σου διήρησε ὄσο καὶ τὸ ταξίδι.

— Δὲν τὸ θῆρκε, μολόρθε μου, τοῦ εἶπε γελαστὸν ὁ Γάλλος. Ἀκουσε λοιπόν... Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ πρὶν ἀκόμα ἐκείνη ἡ ἀμαρτωλοῖα ἀπὸ τὸν σταθμὸ τῶν Παρισίων, κατέφθασε ὁ σταθμάρχης, στήθηκε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ καὶ μὲ παρετήρησε ἐπέιθε κἀντίνα.

— Κύριε! μοῦ εἶπε.

Ἄπαγορεύεται τὸ κάπνισμα!

— Ἐγὼ βιοσε δὲν ἐννοοῦσα νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν σύστασι τοῦ καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ καπνίζω.

Ἔξαφνα μὲ μιά θιαυ κίνηση τοῦ χερσι οἱ του μοῦ ἀπῆραε τὸ ταϊγάρο ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὸ πέταξε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἐκείνησε καὶ τὸ τραινὸ. Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ σταθμάρχη μ' ἐξόργισε τόσο πολὺ, ὥστε σήκωσα τὸ χέρι μου γιὰ νὰ τοῦ βῶσω ἕνα σκαμπῆλι!

— Τοῦ ἔπρεπε, τοῦ παληαθρόπου! Ἐφώνισε ὁ Ἄγγλος μ' ἐθυσσοισαμό. Τοῦ ἔπρεπε!

— Τοῦ ἔπρεπε θέσια, ἔκανε μὲ ἀπογοητεῖσι ὁ Γάλλος. Ἄλλὰ, δυστυχῶς, τὸ

Μασσαλίας!

— Γιατί μὲ κυττάζεις... σκαμπῆλι τὸ ἔφαγε ὁ σταθμάρχης τῆς... Κόκαλο ὁ Ἄγγλος.

— Γιατί μὲ κυττάζεις ...

καὶ σὲ ἕναν ἄλλον, ὄσο κι' ἂν αὐτὸς ὁ ἄλλος ἦταν μακρυά...

Πέρασε ἡ ἀνοιξιά, πέρασε τὸ καλοκαίρι, ἔφτασε ὁ χειμῶνας, μὰ ἡ μικρὴ μου φίλη δὲν ἦταν πειρὰ ἡ ἴδια. Τὰ ματάκια της εἶχαν ἕναν ἰσκιό μελαγχολικὸ καὶ εἶχε χάσει τὰ ὄρα α τῆς χρώματα. Πολλὲς φορὲς ἐπιζητοῦσε τὴν συντροφία μου, μὰ ἦταν μονάχα γιὰ νὰ μορπὴ νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ τὸν ὀμορφο ἱππότη.

Κοντοζύγωνε πάλι τὸ Πάσχα. Εἶχαμε κἂμε ἕνα μακροῦν περίπατο μὲ τὴ Σούζη, μὰ δὲν τὴν εἶδα σάν ἄλλοτε νὰ κοθῆ λουλούδια ἐξνοισση καὶ νὰ γεμίζη τὴν ἀγκαλιά της πασχαλιές.

— Μὴλῆσέ μου γιὰ τῆς καμπάνες, τῆς εἶπα, θυμῆσαι πρῶτο τέτοια μέρα μολέλες πὼς εἶχες διτὶ τῆς καμπάνες νὰ ταξιδεύουν γιὰ τὴ Ρώμη; Μέσα στὰ ματάκια σου τότε καβρεφτίζονταν ἀγγέλοι...

Μ' ἐκύτταε ὀθμιμένη καὶ ἔσκυψε κοντὰ μου. — Εἶσαι φίλος μου, μὸ ψιθῆρσε, καὶ δὲν θὰ σοῦ κρύψω τὴν ἀλήθεια. Ἀκουσε λοιπόν: Ὁ κ. δέ Στελάκι παντρεύεται τὴ Δευτέρα τοῦ Πάσχα καὶ μὲ καλεῖ μάλιστα στοὺς γάμους του.

Ἄ! Τί φρίκη!... Ἄν μὲ χᾶσουν στὸ σπίτι μου, ἂν θὰ ξέρης τί ἀπέγιναι. Κι' ὅταν θὰ χτυποῦν χαρμόσινα ἡ Πασχαλιᾶτικες καμπάνες, θὰ μὲ θυμᾶσαι... Δὲν θὰ λιπηθῆς πού θὰ μὲ χᾶσης καὶ θάρχεσαι πάντα δῶ καθε χρόνο νὰ κόθης πασχαλιές... Ἐθᾶμαι κοντὰ σου πάντα. Δὲν εἶν' ἔτσι;

Παράξην, μικρούλα!... Τὴ βρήκα κρεμασμένη στὴ μεγάλη καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς τοῦ χωριοῦ!

Καὶ κάθε χρόνο, σὸν ἦχο τῆς χαρμόσινης καμπάνης τῆς Πασχαλιᾶς, τὴ θυμᾶμαι τὴ μικρὴ μου Σούζη, τὴ θυμᾶμαι πάντα καὶ στολίζω τὸν τάφο της μὲ πασχαλιές!...

ΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ